

govor. Sam ni vedel, kaj naj stori. Tedaj mu pa šine dobra misel v glavo. Pritisne za kljuko ter vstopi.

Gre naravnost h gospodu učitelju ter mu sam pove ves dogodek. Naposled pa dostavi:

»Prosim, gospod učitelj, odpuščenja. Saj ne bom storil nikdar več kaj takega.«

Gospod učitelj je bil zelo vesel; odpustil je Mihcu zaslužen kazni. Marinki je pa dejal: »Da se ti je Mihec smilil, in da bi bila rada odvrnila od njega kazni, to je bilo lepo. Grdo je pa bilo, da si lagala. Nikdar ne smeš ne sebi, ne drugemu pomagati iz sile z lažjo. Pomni to, Marinka!«

A. Er.

Kako se je Janezek odvadil klicati hudobca.

Janezek vam je bil v kljub svoji mladosti navihane deček. Bil je bistre glavice; le škoda, da ga ni nihče napeljeval k dobremu. Samsebi prepuščen je bil navadno tam, kjer se ni mogel naučiti nič dobrega. Kjer ga pa ni bilo treba, je bil povsod zraven; kar ni bilo zanj, je gotovo slišal in vse tudi dobro zapomnil. Razume se, da je na ta način napredoval v slabem. Nesreča zanj je bil tudi domači hlapec. Imel je ta človek navado, da je grdo preklinjal in vedno klical vraga. Janezek ga je poslušal in zdelo se mu je nekaj moškega, pa je začel tudi sam. Hitro se je navadil kletí in prav nič ni zaostajal za odraslim, malopridnim pijancem.

Če bi bil vsakokrat prišel hudobec, kolikorkrat ga je Janezek poklical, bi jih bila okrog njega velikanska četa. Janezkovega angelčka variha je pa zelo žalostilo, da njegov varovanec kliče hudobnega duha, njega pa, dobrega duha, angela variha, ki mu je Bog dečka izročil v varstvo, pa tako zanemarja. Sklenil je torej, da svojemu varovancu enkrat za vselej prežene veselje nad klicanjem hudobca. Poslušajte, kako je angelček varih Janezka ozdravil.

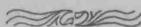
Janezek je nekoč zaspal. Tedaj se mu je sanjalo nekaj strašnega. V sanjah se mu je prikazal sam hudobec. Bognasvaruj, kakšen je bil. Janezek je že videl naslikanega; toda tisti se mu je zdel celo lep v primeri s tem,

ki se mu je prikazal. Bil je črn bolj kakor najbolj zlikani čevlji. Oči so mu žarele kakor živo oglje. Iz gobca mu je švigal plamen, puhtel smrad. Na rokah in nogah pa je imel dolge in ostre kremplje. Oj ti strašni kremplji, kako je Janezek v sanjah trepetal pred njimi. »Ker me vedno kličeš, zato sem prišel zdaj pote,« je siknil z žvižgajočim glasom.

Janezek je vedel, kam ga namerava hudobec odpejati. Silno se prestraši. »Mama, o mama!« je hotel zaklicati, a glas ni šel iz grla. Še bolj tesno mu je prihajalo. Ubral jo je, hudobec pa za njim. Janezek je bil sicer znan kot dober tekač, ta dan mu pa le ni šlo. Njegove noge so bile kakor trde. Komaj je stekel par korakov, že se je spodtaknil in padel. Hudobec pa vedno za petami. Bil je Janezek izmučen, da je komaj še sopihal. Večkrat je poskušal zaklicati na pomoč, a glasu še vedno ni mogel spraviti iz grla. Za ovinkom na cesti je zagledal nekaj korakov oddaljeno domačo hišo. Vse svoje moči je zbral, da bi vendar prihitel pod domačo streho. Vedno bliže je bil, vedno bliže. Že je mislil, da je rešen. Še čez par stopnic, pa bi bil na varnem. Na predzadnji stopnici pa se je zopet spodtaknil in padel. Ko se je pobiral, tedaj ga je pa hudobec zagrabil za peto. Janezek je zakričal in se zbudil. Bil je ves premočen od groze in strahu.

Pravijo, da od tistega časa nikoli več ni poklical hudobca. Zakaj se je odvadil, ni hotel povedati nikomur. Le »Angelčku« je zaupal to, da »Angelček« vas posvari, če imate tudi tako grdo navado, kakor jo je imel Janezek.

Klemenčič.

Pokorščina.

Nekj duhovnik v Ameriki je pripovedoval to-le: Nekega dne pridem v dobro znano mi hišo zunaj mesta na samotnem polju. Nikogar ne najdem doma razen otrôk. Deklica je stala poleg zibelke in pazila na najmanjšega otroka. Začnem se z deklico pogovarjati in ji podarim podobico. Pove mi, da so starši na polju. Kar zaslišim pritajen jok. Ko poizvedujem, odkod prihaja ta jokavi glas, zapazim malega Jožka pri peči, sedečega na tleh. Vzamem